

LaCrònica

Entre 'indies' i Albert Pla

Mentre el PopArb d'Arbúcies ofereix el bo i millor de la música pop feta a casa nostra, a Mataró el Cruïlla ens presenta el nou espectacle del cantautor sabadellenc

Els Sidonie (a dalt) i Albert Pla (a baix), al PopArb i al Cruïlla ■ ALBERT LABERT / CRISTINA FORÉS

La festa del pop

Marc Serena
ARBÚCIES

Ahir al matí feia calor i a la piscina municipal d'Arbúcies hi havia moviment. A més dels usuaris habituals s'hi podien trobar unes desenes de persones amb polsera verda fluorescent. Era el públic del festival de música PopArb. Alguns es volien mullar per superar la ressaca. La primera nit havia sigut llarga. Els altres hi eren per la música. En un racó hi actuava la peculiar Orquestra Fireluce. El públic els seguia amb atenció vestits amb banyador i asseguts a sobre de la tovallola. A primera fila hi havia els components d'Anímic, que havien actuat la nit anterior. Si alguna cosa no hi falta en aquest festival és ambient familiar. Només es posen a la venda 2.000 entrades i el contacte entre el públic i els músics és el més habitual.

El PopArb va néixer fa quatre anys per agafar el relleu de l'Acampada Jove de les JERC, que es va traslladar a Sant Celoni. Es dedica al pop independent del país i ha aconseguit traçar una personalitat pròpia. Els seus organitzadors premeixen de seleccionar a consciència i de descobrir nous talents.

Ahir també punxava a la piscina el DJ Phil Musical, l'*alter ego* d'Oscar Dalmau. Recupera el pop orquestral dels anys 60 amb una tria sempre molt peculiar: des de la ballable *La cançó del telèfon* amb lletra de Josep Maria Espinàs fins a la versió de *It's not unusual* de Lleó Segarra, No és res d' excepcional. El seu primer bolo va ser al PopArb de fa quatre anys, i des de llavors que no hi ha faltat.

L'activitat és, però, més intensa a les

nits. Els triomfadors de la primera van ser dos homes orquestra. Un, el barceloní Guille Milkyway, que sota el nom de La Casa Azul aconsegueix revolucionar auditoris. Transmet alegria i energia pop. Tota la seva música està pregravada excepte la veu i, en alguns moments, la guitarra o el piano. Es va permetre el luxe d'ignorar el seu *hit* *Amo a Laura*.

L'altre guanyador va ser algú que últimament s'ho està menjant tot: el canari resident a Barcelona Pablo Díaz-Reixa, *El Guincho*. Ha publicat només un disc, però ja és un dels músics barcelonins amb més repercussió internacional. El seu so és un *global mix*. Tan aviat pot sonar tribal africana com tropical o futurista. "Això és música del segle 22", deia una exagerada seguidora des de primera fila. "Poder sentir-lo a la comarca és fantàstic", afegia un veí de Breda entusiasmada. "Per això aquest any hi ha tanta gent". Els 2.000 abonaments gairebé s'havien venut a mitja tarda d'ahir i les entrades per veure el concert de Roger Mas s'havien esgotat. Tot i això aquest és un festival que està molt lluny de les massificacions.

Més que un festival, el PopArb sembla una festa major. La diferència és que aquí la música és la protagonista, no la víctima, i que l'organització es preocupa per tots els detalls. Fins i tot pels entrepens que es venen a la barra. En comptes de *hot dogs* i de l'asfalt gris, a Arbúcies hi ha entrepens vegetals i de salmó i vegetació salvatge.

Les esperes també s'eliminen perquè a la nit només hi ha dos escenaris on la música és ininterrompuda. Ahir a Can Cassó hi havia programat el debut de Jaume Sisa amb *Acapulco All Stars*, el nom amb què s'amaguen els músics d'Antònia Font. També La Banda Municipal del Polo Norte, Sanpedro, Mishima i Facto Delafé y las Flores Azules entre d'altres. Era la traca final del festival. De la festa major del pop independent. Guillamino proposava que del PopArb en diguessin Festival Major. És una bona idea. ■

Ell és la diferència

Pere Pons
MATARÓ

Cruïlla de Cultures, el festival que des de fa uns anys congrega a Mataró un ventall de propostes en nom de la biodiversitat musical del planeta, ha donat mostres del seu bon olfacte en interceptar al vol un espectacle que, de ben segur, serà un dels atractius de la propera temporada. No es tracta d'un muntatge de producció mastodòntica, ni el seu protagonista respon a les credencials d'una estrella del firmament artístic. Tot és molt més senzill i pròxim.

No calen tràilers i encara menys les flotes d'autocars que custodien el circ de les rutilants estrelles del rock per transportar la producció escènica. Una humil furgoneta carregada amb l'equip de llums i so arriba de la comarca de la Selva i hi viatgen el mànager, els tècnics i l'artista mateix. No existeix dossier de premsa ni una mínima informació prèvia sobre la naturalesa de la proposta. Tan sols se'n sap el títol, *La diferència*, que després d'un cop d'ull a la pàgina web corresponent comprovem que respon al nom d'un nou disc que sortirà al setembre i d'un espectacle destinat als teatres que té previst estrenar-se del 2 al 12 d'octubre al Círculo de Bellas Artes de Madrid.

Ens trobem doncs davant la prova pilot d'una nova aventura que ha escollit el Teatre Monumental d'aquesta localitat del Maresme com a laboratori i que, d'entrada, ha encaixat una resposta més que satisfactòria palesa en un pati de butaques pràcticament ple. La curiositat, l'interès i l'expectació són palpables

en uns espectadors que es reconeixen afins a la singularitat de l'artista i que procuren no perdre's cada pas que dona perquè la decepció no hi té cabuda.

Molts d'ells pensen que ja tocava. Feia cinc anys, des de *Cançons d'amor i droga* (2003), que no estrenava obra amb cançons noves, i sis, deuen pensar els més saberuts -des de *Anem al llit?* (2002)- que no ho feia amb temes escrits per ell. Un temps que el nostre protagonista no l'ha dedicat a prendre el sol com a bon *veintegenario* -*Vida y milagros* (2006), *El malo de la película* (2006)- i en què ha anat creant un nou repertori que molts hem pogut anar tastant en les seves cites a curta distància a La Cova del Drac i al Harlem Jazz Club de Barcelona.

Guitarra elèctrica en mà

Són aquestes les cançons que conformen el nou univers d'Albert Pla (Sabadell, 1966) i les que segueixen marcant la veritable diferència entre la seva proposta i la de la resta dels seus col·legues de professió. Amb elles al sarró, apareix entre el públic amb la saca de trobador medieval i una guitarra elèctrica entre els mans. Puja a l'escenari, dona un cop a l'amplificador que emet un molest brunzit i es posa en marxa un paraigua de llums unidimensional que és el que acaba vestint les seves històries dins el trajo d'espectacle. Històries tràgiques i delirants, quotidianes i sorprenents, delicades i brutals, crues i surreals en les quals el botxí és també víctima, la calma es transforma en tempesta, la comèdia conviu amb la tragèdia i la serenor desemboca en la disbauxa. Tot plegat per fer evident amb enginy, intel·ligència, ironia i talent el mínim sospir que separa el bé del mal, el blanc del negre, el positiu del negatiu. On és la diferència? De moment i després de gairebé vint anys de carrera enmig d'un panorama de la cançó enquistat per les vaques sagrades i els llocs comuns, ens plau dir-li que la diferència segueix sent ell. ■